

V zvon pretočen

*Ujet v obroče,
še veter ne vihari
kakor sam hoče.*

Dušan
Ludvik

MOJA
PESEM

Koliko zajede,
nizkega pehanja!
Kdor oblake zganja,
v bliskih se sesede.

V tehtanju podcenjen,
žgan, iz žlindre izločen,
vreli bron, pretočen
v zvon in v skladnost sklenjen.

Pesem zvonovina
zazveni in diha,
le ko jo razniha
z batom bolečina.

Vsako noč tesnoba:
sanje so presojne,
strelam neprebojne,
njim v zasedi zloba.

Zlo zadene v sredo,
a vseeno hvala:
stiska snov je dala,
žalost pa besedo.

**MRAK
IN SIJ**

Spodkopani svet,
raztretinjen v krvi,
čezenj vlečem dan
na deževni vrvi.

Dež, operi me,
veter pa posuši,
koliko prahu
se nabere v duši!

Ne bleščim se več
kot kristalno steklo,
vse preveč odplak,
se je v dvom nateklo.

Kjer je skuštran mrak,
je vsaj pentlja luči,
v zarjo jo razvij,
na srce nasuči.

Sam od sebe sij
teme ne presveti,
moram ga v dlani
kot kresnico ujeti.

STARA RANA Na presojnem traku
kroži sij v oblaku,
kjer se izlije tenja,
smrt svoj krog začenja.

KRONIKA

Čisto bisernino
spajam z mesečino,
plamenica blišča
z nas temo očišča.

Mrak v odprti dlani
že z dotikom rani.
Vso to mračno zimo
luč v srce zaprimo.

Kaj src s črno rano
je zaznamovano!
Up, urok, zdravilo
ni je zacelilo.

Grebe, grize vase,
če se kdaj zarase,
še pod zarastlino
tipam bolečino.

ŽALOST Vzoredni progi –
se zbližata?

Pod nébesnimi krogi
poti samo prekrížata.

Med njima žalost
kot zid sveta,
velikost raste v malost
in seže s peklom do srca.

Nanj duh previja
film lažnih sanj,
mrzle plenice sija
polaga na razporke ran.

V svobodo uprti
solzi v očeh,
kot črne rjuhe smrti
skrbi odsevajo v obeh.

V neznano, v kalno,
in ped na ped
kot kras kipi podtalno,
vzporedno z zlom gre moja sled.

V VETRU Na barju cvete baldrijan,
medi polaj, stebli se meta,
kot belouška se prepleta
viharni jug med ogljem vran.

Natrgam za srce zelišč,
oči napasem v kresni travi,
čarovno bilje me ne ozdravi,
cedi le davno moč šotišč.

Zamešen v grenek kruh sveta,
(medtem popokali so čuti),
zastajam, ko bi moral pluti,
prepasan z mavrico duha.

Le kdor je močen, stre zapah,
med bliske švigne in zakroži,
zadet od groze ne potoži –
bo vzdržal, vrnil krut zamah?

V vetru je izkušenos vekov:
duši se v stisnjenem podrastju,
a prost, vihari v veličastju
z odprtim srcem prek grobov.

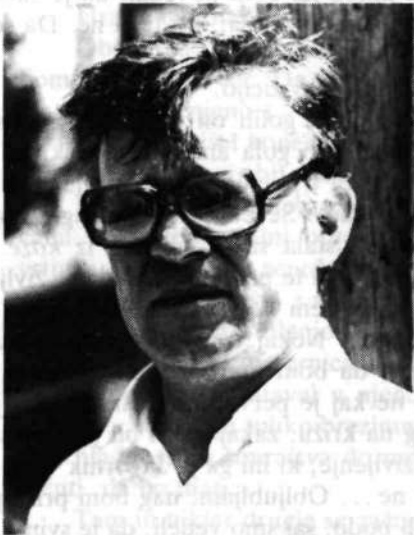
NEPRETRGAN
TOK Od nekdanj netopir cikcak plahuta,
odboj glasu ga usmerja prek ovir,
vse je namerjeno v antene čuta,
ko sproži zvočno sondo v črn nemir.

Kot listamo po srcih, smo odkrili
skrivnost razvoja, méne in razplet,
ko Ikar izpod sonca omahne s krili,
pa netopirje varno nosi let.

Vse, kar je kdaj začeto, bo končano,
vse bo izhodilo neizbrisno pot,
nič ni nam vzeto in nič darovano,
sam sebe je povzpел pradavni rod.

In mi povzpenjamo ga znova v likih,
ki luč bili so, zdaj že slep spomin,
v duhovnosti ni malih ne velikih,
vse od začetka volja: v vrh višin.

Kdo podari mi krila neobrzdána,
da v vseobsežni prostor poletim?
Le tolikšna svoboda mi je dana,
kolikšno v sužnosti si priborim.

Pavle
Zidar

Les (II)

Vrnila sva se premražena. Obleka je bila kot pivnik nabita od vlage – težka.

Sveči nista hoteli goreti, ker so se pojavili močni vetrovni tokovi. Kup gomile z venci je dehtel presunljivo zeleno in prsteno.

Zaklical sem v grob – Jakob, Jakob – kakor nekoč v Betaniji žalostni Jezus.

Ob klicu moje misli, ne glasu, pa so se začele jadrno dvigovati megle

s pobočij in nebo je bilo migljajoče osvetljeno od modrih razbitin.

Spet sva sedela v dobro skurjeni kuhinji in sušila svoj pivnik: obleke; med nama je bil velik štedilnik, v katerem je brnel hrbet mačjega ognja. Imela sva vsak svojo skodelico čaja, ga srkala in premišljevala, roke pa so se nama ugrezale v mednožje, kakor pri hudi učiteljici, ki zahteva absoluten mir.

Kdo bi si mislil, da bo preteklo petnajst let od tedaj, ko se je Ana v Ljubljani spreminjala v meketajočo skalo, ki jo naredi tako medena slast jutranjega sonca.